

4. Jakie są kryteria oceny, czy grupa jest postrzegana jako „inna” w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2011/95/UE?

(¹) Nazwa niniejszej sprawy jest fikcyjna. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona) (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București
(Rumunia) w dniu 5 kwietnia 2023 r. – postępowanie karne przeciwko Ș.C.F i H.F.I.**

(Sprawa C-219/23, Duda (¹))

(2023/C 261/12)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București.

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżeni: Ș.C.F i H.F.I..

Powód cywilny: Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene

Podmiot ponoszący odpowiedzialność cywilną: H.A. SRL

Uczestnik postępowania: Ministerul public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 325 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 2 ust. 1 Konwencji sporządzona na mocy art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (²) w związku z art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one normie krajowej w dziedzinie przedawnienia odpowiedzialności karnej, która to norma wynika ze stosowania, zgodnie z wyrokami Curtea Constituțională (trybunału konstytucyjnego, Rumunia), krajowego standardu ochrony praw podstawowych w odniesieniu do zasady ustawowej określoności czynów zabronionych i kar i która zobowiązującej sądy krajowe do odwoływania się w zawisłych przed nimi sprawach, zgodnie z zasadą *lex mitior*, do normy dotyczącej przerwania biegu przedawnienia, jako normy materialnego prawa karnego późniejszej od okoliczności faktycznych w postępowaniu głównym, nieprzewidującej już, zgodnie z wyrokami sądu konstytucyjnego, żadnego przypadku przerwania biegu przedawnienia, podczas gdy norma obowiązująca w okresie wystąpienia okoliczności faktycznych w postępowaniu głównym, wcześniejsza od tych wyroków, regulowała w sposób jasny, precyzyjny, przewidywalny i dostępny przypadki przerwania biegu przedawnienia, w których szczególnie termin przedawnienia nie upływa, w zakresie w jakim zastosowanie takiej normy krajowej może podważyć pierwszeństwo, jednolitość i skuteczność prawa Unii i przeszkodzić w nałożeniu skutecznych i odstraszących kar za poważne przestępstwa oszustwa naruszające interesy finansowe Unii, i czy przepisy te należy również interpretować w ten sposób, że zobowiązują one sądy krajowe do niestosowania owej normy krajowej w postępowaniach karnych dotyczących takich przestępstw, jeżeli jej zastosowanie powodowałoby wspomniane skutki, oraz do stosowania, w odniesieniu do przerwania biegu przedawnienia, normy, której treść jest jasna, precyzyjna, przewidywalna i dostępna, wynikającej z uregulowań obowiązujących w czasie zaistnienia okoliczności faktycznych i zapobiegającej powstaniu takich skutków?

(¹) Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

(²) Dz.U. 1995 C 316, s. 49.